

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Petrem Navrátilem ve věci

žalobce: ██████████ R ██████████ D ██████████ narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Miroslavem Tichým
sídlem Oblouková 638/17, 101 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město,

o zaplacení 6 594 431 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 224 112,50 Kč od 12. 4. 2020 do 28. 6. 2021, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 3 146 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 12. 4. 2020 do zaplacení, zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 3 756 879 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 3 756 879 Kč od 12. 4. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 179 201 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 12. 4. 2020 do zaplacení, zamítá.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 120 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 120 000 Kč od 12. 4. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 685 205 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 12. 4. 2020 do zaplacení zamítá.
- VII. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 300 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % z částky 300 000 Kč od 12. 4. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VIII. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 1 550 000 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 12. 4. 2020 do zaplacení, zamítá.
- IX. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 541 852,3 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se svojí žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal zaplacení částky 6 594 431 Kč s příslušenstvím (původně se domáhal částky 6 818 543,50 Kč s příslušenstvím, nicméně svoji žalobu vzal částečně zpět). Svůj nárok co do výše 3 146 Kč s příslušenstvím přitom opíral o tvrzené nezákonné rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), když uváděl, že mu v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla škoda ve výši 3 146 Kč v podobě nákladů na obhajobu v rámci trestního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále též „OS“) pod sp. zn. [REDAKCE] (dále též „původní řízení“). Dále svůj nárok do výše 3 932 450 Kč opíral o tvrzené nezákonné rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), když tato částka měla představovat zisk, který žalobci v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním ušel. Dále svůj nárok co do výše 789 105 Kč opíral rovněž o tvrzené nezákonné rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), když tato částka měla představovat náhradu za ztížené společenské uplatnění. Konečně v neposlední řadě svůj nárok co do částky 1 850 000 Kč opíral o tvrzené nezákonné rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání). Tato částka pak měla představovat náhradu nemajetkové újmy, které by se žalobci mělo dostat za samotné nezákonné trestní stíhání.
2. Podstata sporu v projednávané věci tak spočívá v posouzení důvodnosti nároků žalobce, resp. posouzení naplnění podmínek vyžadovaných zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“) pro dovození odpovědnosti žalované a popř. v otázce posouzení výše přiměřeného zadostiučinění, resp. náhrady škody, které by žalobci měla náležet.

II.

Obsah žaloby a souvisejících vyjádření

3. Žalobce ve své žalobě a v dalších vyjádřeních uvedl, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 11. 6. 2012, č. j. [REDACTED] (dále též usnesení ze dne 11. 6. 2012). Žalobce byl konkrétně obviněn ze spáchaní trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1 zákona č. 140/1960 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“ nebo „trestní zákon“). Zproštěn pak byl rozhodnutím OS ze dne 7. 5. 2018, č. j. [REDACTED] ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019, sp. zn. [REDACTED]. K jednotlivým nárokům uvedl žalobce následující.
4. Zaprvé, pokud jde o nárok na obhajné, žalobce se domáhal zaplacení úkonu 25. 4. 2018 – sepsání závěrečné řeči. K tomu zdůraznil, že písemné zpracování závěrečné řeči po žalobci vyžadoval soud.
5. Zadruhé, k ušlému zisku žalobce uvedl, že svoji znaleckou činnost provozoval od roku 1997. Rozhodnutím předsedkyně Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2014 měl žalobce pozastaven výkon znalecké činnosti. K obnovení znalecké činnosti došlo dne 7. 6. 2019. Zisk žalobci měl ale ucházet ještě před pozastavením výkonu jeho znalecké činnosti, neboť jeho trestní stíhání bylo velmi medializováno. Žalobce rovněž poukázal na to, že pracoval zejména pro [REDACTED]. Z počátku roku 2011 však tato spolupráce skončila, přičemž žalobce se dozvěděl, že se tak stalo v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním. Žalobci proto ušel zisk již od roku 2011.
6. Zatřetí, nároku na náhradu nemajetkové újmy na zdraví v podobě ztíženého společenského uplatnění žalobce uvedl, že v příčinné souvislosti se svým nezákonným trestním stíháním se dlouhodobě léčil v psychiatrické ambulanci. Žalobce totiž trpí v důsledku svého nezákonného trestního stíhání neurotickými obtížemi. Žalobce konkrétně pociťuje stavy napětí, tlaku na hrudi, vnitřní neklid, pocity frustrace. Hůře se soustředí, utíkají mu myšlenky, v noci se budí. Často má velké úzkosti, pocity vnitřního chvění. Podle žalobce u něho znalec MUDr. Vlastimil Tichý diagnostikoval [REDACTED] a poruchu adaptace vzniklé v přímé souvislosti s jeho trestním stíháním.
7. Začtvrté, ke svému požadavku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním žalobce uvedl, že trestní stíhání negativně dopadlo do jeho soukromého, rodinného i profesního života. Před zahájením trestního stíhání byl žalobce bezúhonnou, vážnost požívající osobou. Byl pedagogicky i publikačně činný. Před zahájením trestního stíhání měl odborný respekt a byl uznávaným profesionálem ve svém oboru. V této souvislosti poukazoval žalobce na medializaci svého trestního stíhání, kdy již od okamžiku zahájení trestního stíhání měl pociťovat toto trestní stíhání na objemu jemu zadávané práce. Dále žalobce opětovně poukázal na pozastavení své znalecké činnosti. Žalobce tvrdil, že jeho odborná i čistě lidská pověst byla jeho nezákonným trestním stíháním nenávratně poškozena. Na tom nemělo ničeho změnit ani jeho pravomocné zproštění obžaloby. Žalobce rovněž tvrdil, že se v minulosti aktivně věnoval judu, přičemž v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním přestal trénovat dětský oddíl juda. K samotné výši požadované náhrady pak poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20, a na rozhodnutí ve věci [REDACTED] P [REDACTED] I [REDACTED] a [REDACTED] J [REDACTED] I [REDACTED].

8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 24. 6. 2020, jakož i v dalších podáních uvedla, že žalobce u ní uplatnil dne 10. 10. 2019 nárok na náhradu újmy způsobené mu v souvislosti s původním řízením ve výši 6 818 543,50 Kč. Žalovaná tuto žádost vypořádala svým stanoviskem ze dne 25. 6. 2021, když žalobci přiznala nárok na náhradu újmy ve výši 224 112,50 Kč. Konkrétně žalovaná přiznala žalobci částku 74 112,50 Kč coby náhradu majetkové újmy v podobě nákladů na obhajobu. Dále mu přiznala částku 150 000 Kč coby náhradu nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním. Plnit na ušlý zisk žalobce žalovaná odmítla s tvrzením, že žalobce předložený znalecký posudek odůvodňuje výši ušlého zisku neobjektivně a nesprávně. Znalec totiž pracoval s příjmy od roku 2007, což řádně nezdůvodnil. Nadto poukázala na to, že žalobce si mohl v rozhodném období u společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] vydělat nejméně částku 4 090 801 Kč. Žádný zisk mu tak ujít nemohl. Žalovaná rovněž odmítla plnit cokoli na náhradu nemajetkové újmy za ztížení společenského uplatnění. Poukázala přitom na skutečnost, že žalobcem předložený znalecký posudek není zpracován dle vyhlášky č. 440/2001 Sb., jak by správně zpracován být měl.

III.

Skutková zjištění

9. Z nesporných tvrzení účastníků vzal soud za prokázané, že žalobce u žalované uplatnil dne 10. 10. 2019 nárok ve výši a z důvodu jako v projednávané žalobě s tím, že žalovaná o tomto nároku rozhodla svým stanoviskem ze dne 25. 6. 2021 s tím, že žalobci nárok na náhradu újmy přiznala ve výši 224 112,50 Kč a tyto peníze byly žalobci vyplaceny 28. 6. 2021.
10. Soud tedy na základě uvedeného konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 OdpŠk představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
11. Z výsledku svědka R [REDAKCE] D [REDAKCE] narozeného dne [REDAKCE] soud zjistil, že je synem žalobce. Svědek vypověděl, že se žalobce po zahájení trestního stíhání přestal účastnit rodinného života. Dříve byl více aktivní, vřelý, věnoval se vnoučatům. Trestní stíhání žalobce pohlcovalo; při setkání byl myšlenkami jinde, nepodílel se na rodinných oslavách. Stahoval se do sebe a do ústraní. V průběhu trestního stíhání rovněž začal řešit svůj psychický stav, aby mohl fungovat alespoň na elementární úrovni. Přestal o sebe dbát, přestal se zajímat o to, jak sám žije. Celkově mělo trestní stíhání na žalobce velký vliv. Žalobce se začal vyhýbat společnosti, nestýkal se s přáteli, omezil i profesní kontakty, přestal se věnovat sportu.
12. Z výsledku svědkyně L [REDAKCE] M [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce je otec svědkyně. Před zahájením trestního stíhání, v jeho průběhu i po něm byla a je svědkyně s žalobcem v úzkém kontaktu. Dále svědkyně vypověděla, že se žalobce v důsledku trestního stíhání uzavřel, přestal jevit zájem o jakýkoliv kontakt. Při kontaktu pak byl myšlenkami jinde; myslel na svůj soud, začal být negativní, přestal se vídat s přáteli. Svědkyně rovněž vypověděla, že se žalobce v minulosti věnoval judu a v současnosti má na starosti organizační funkci v [REDAKCE]. Svědkyně rovněž uvedla, že po zahájení trestního stíhání se začal žalobce léčit na psychiatrii a brát léky.
13. Z výsledku svědka J [REDAKCE] B [REDAKCE] nar. [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce trénoval dětský oddíl juda, a to v letech 2009 až 2015. Žalobce skončil jako trenér tohoto oddílu na žádost svědka, když svědek zaznamenal negativní reakce rodičů dětí na trestní stíhání žalobce. Poté vykonával funkci starosty [REDAKCE].

14. Z výsledku svědkyně M [redacted] Z [redacted] soud zjistil, že žalobce je pacient M [redacted] Z [redacted] od 6. 12. 2010 s tím, že je stresován trestním řízením. Žalobce se na psychiatrii léčil od 23. 11. 2006 s tím, že řešil svoji partnerskou situaci. Žalobci byli předepsány léky proti úzkosti. V souvislosti se zahájením trestního stíhání žalobce došlo k úpravě jeho medikace (byl mu předepsán silnější lék). Žalobce byl v průběhu trestního řízení tímto trestním řízením stresován; trpěl frustrací a nespavostí. Žalobce se v průběhu trestního stíhání uzavíral do sebe, pocíťoval napětí. Měl strach o své děti a o to, jak to dopadne a omezil své kontakty s přáteli. V průběhu trestního stíhání pak docházelo střídavě ke zlepšování a zhoršování žalobcova stavu, a to v návaznosti na to, jak se pro něho trestní stíhání vyvíjelo (z jeho subjektivního pohledu). Zdravotní obtíže žalobce přetrvávaly i po skončení jeho trestního stíhání. Svědkyně diagnostikovala žalobcům stav jako poruchu příčinnosti se na závažný stres s převládající poruchou emocí. Diferenciálně byla stanovena diagnóza [redacted]
15. Z výsledku svědkyně I [redacted] H [redacted] nar. [redacted] soud zjistil, že žalobcovy služby jako znalce využívala [redacted], a to i když působil v rámci znaleckého ústavu [redacted] jakož i poté, co tento znalecký ústav opustil. V první polovině roku 2011 se pak konala porada na Policii ČR, na které byl sdělen zákaz využívat služeb žalobce jako znalce, a to s ohledem na jeho trestní řízení.
16. Soud hodnotil svědecké výpovědi svědků jako důvěryhodné. Je sice pravdou, že svědci R [redacted] D [redacted] a I [redacted] M [redacted] vypověděli, že jsou děti žalobce, avšak soud neshledal v jejich svědeckých výpovědích zásadní rozpory. Všichni svědci vypovídali spontánně a z jejich odpovědí na doplňující dotazy bylo zřejmé, že se snažili vypovídat co nejpravdivěji. To soud dovozuje *inter alia* ze skutečnosti, že svědci k dotazům soudu přiznali, které informace mají zprostředkovaně.
17. Z čestného prohlášení ze dne 30. 3. 2023 soud zjistil, že předseda oddílu judo tělocvičné jednoty [redacted] se vyjádřil k osobě pana žalobce, tj. pana R [redacted] D [redacted] s tím, že uvedl, že pan žalobce trénoval v dotčeném oddílu dlouhá léta s tím, že dále uvedl, že po pořadu Reportéři ze dne 28. 4. 2014 za ním začali chodit někteří rodiče s tím, že se na pana žalobce vyptávali a ptali se, jestli je vhodné, aby takový člověk, který sedí na lavičce obžalovaných, trénoval jejich děti. Nejdříve se ho snažil před rodiči hájit, ale později se domluvili, že bude lépe, pokud s trénováním juda pan žalobce přestane, a to až do vyřešení dotčené záležitosti. Svou činnost tedy pan žalobce v tomto oddílu ukončil s tím, že doposud tato jeho přestávka má trvat.
18. Ze zvukově-obrazového záznamu pořadu Události, komentáře ČT soud zjistil, že ve dnech 19. 7. 2017, 1. 9. 2017, 20. 4. 2018 a 7. 5. 2018 bylo o žalobcově trestním stíhání referováno celostátní televizí. V dotčených reportážích bylo uvedeno žalobcovo jméno a byla v nich zachycena žalobcova podobizna. Dále v nich vystoupil i státní zástupce, který uváděl, že věří ve vinu pana žalobce. Projevy státního zástupce pak byly zachyceny buď v rámci jednání před soudem, nebo v prostorách chodeb dotčeného soudu.
19. Z účastnického výsledku žalobce soud zjistil, že žalobce byl trestním stíháním stresován. V průběhu svého trestního stíhání se pak přestal věnovat několika koníčkům. Žalobce byl i literárně aktivní, když přispíval do novin a časopisů. Žalobce dále učil na dvou vysokých školách – na [redacted]
20. Z listiny ze dne 10. 10. 2019, potvrzení o přijetí vyfakturované částky, soud zjistil, že [redacted] M [redacted] T [redacted] vystavil 10. 10. 2019 potvrzení, že na jeho účet byla [redacted] R [redacted]

D [redacted] převedena částka vyúčtovaná fakturou č. [redacted] za obhajné ve věci vedené u zdejšího soudu pod zp. Zn. [redacted]

21. Ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] soud zjistil, že v rámci hlavní líčení dne 23. 3. 2019 vyřizující soudkyně na jednání konstatovala, aby závěrečné řeči byly zpracovány současně i v písemné formě. Dále z tohoto spisu soud zjistil, že obhájce dne 26. 4. 2018 doručil svoji závěrečnou řeč v písemné podobě soudu.
22. Dále z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021 a z nesporných tvrzení účastníků soud zjistil, že žalobce byl jako osoba bezúhonná trestně stíhán pro spáchaní trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1 a odst. 3 TZ, přičemž zproštěn obžaloby byl dle § 226 písm. b) trestního řádu. Dovolání proti potvrzujícímu rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo odmítnuto Nejvyšším soudem dne 25. 2. 2021. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 11. 6. 2012 a skončeno rozhodnutím dovolacího soudu dne 25. 2. 2021.
23. Z listin týkajících se publikace stavební spoření soud zjistil, že v roce 1996, resp. v roce 1999, byla publikována publikace stavební spoření a dále pak finanční analýza podniku s tím, že autorem obou těch publikací je pan žalobce.
24. Z rozhodnutí předsedkyně krajského soudu ze dne 16. 6. 2014, jakož i z nesporných tvrzení účastníků soud zjistil, že žalobce měl v období od 16. 6. 2014 do 7. 6. 2019 pozastaven výkon znalecké činnosti. Konkrétně rozhodnutím předsedkyně krajského soudu bylo žalobci, znalci zapsanému u Krajského soudu v Praze pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, pozastavena jeho činnost, a to do pravomocného skončení trestního stíhání.
25. Z daňových přiznání žalobce za rok 2011 až 2019 soud zjistil, že ve zdaňovacím období 2010 žalobce dosahoval příjmů ve výši 822 830 Kč, ve zdaňovacím období 2011 příjmů ve výši 74 503 Kč, ve zdaňovacím období roku 2012 příjmů ve výši 205 667 Kč, ve zdaňovacím období 2013 příjmů ve výši 51 680 Kč, ve zdaňovacím období roku 2014 příjmů ve výši 74 115 Kč, ve zdaňovacím období roku 2015 – 2018 pak žádných příjmů nedosahoval a v roce 2019 dosáhl příjmů ve výši 77 000 Kč.
26. Dále z vyjádření jednatele společnosti [redacted] soud zjistil, že žalobcův hrubý příjem z jeho pracovněprávního poměru k této společnosti za období od 20. 12. 2012 do 7. 6. 2019 byl ve výši 40 298 Kč. V tomto období žalobce u dotčené společnosti odpracoval 849 hodin včetně čerpání dovolené.
27. Ze znaleckého deníku žalobce soud zjistil, že žalobce za svoji znaleckou činnost v roce 2010 vyúčtoval částku 958 980 Kč. Dále z něho soud zjistil, že žalobce v roce 2012 – 2014 účtoval částku 393 775 Kč..
28. Ze seznamu zaměstnavatelů žalobce vystaveného Českou správou sociálního zabezpečení ke dni 2.5.2021 soud zjistil, že žalobce byl zaměstnán u společnosti [redacted] r. o., a to v období od 1.6.202 do 28.2.2010 a v období od 20.12.2012.
29. Z doplňku znaleckého posudku znalce MUDr. Vlastimila Tichého ze dne 7. 10. 2021 soud zjistil, že tento znalec žalobci diagnostikoval [redacted] a poruchu [redacted] vzniklou v přímé souvislosti s žalobcovým trestním stíháním v letech 2012 až 2019. Bodově toto ohodnotil dle vyhlášky č. 440/2001 Sb. dle přílohy 1 analogově S062 difuzní

axonální poranění 500 bodů, dle přílohy 2 016 1100 bodů s tím, že navrhl zvýšení o 30 %, a to pro zvlášť těžké následky, které významně změnilы životní uplatnění předtím zdravého a aktivního muže.

30. Ze znaleckého posudku a výsledku znalce MUDr. Michala Hrona soud zjistil, že se u žalobce v důsledku jeho nezákonného trestního stíhání rozvinula [REDAKCE]. Znalcem MUDr. Michalem Hronem nebyla u žalobce diagnostikována [REDAKCE]. K ustálení zdravotního stavu žalobce pak došlo v březnu 2021. Znalec vypověděl, že se zcela ztotožňuje z výpovědi a lékařskou zprávou [REDAKCE] když zdůraznil, že [REDAKCE]. [REDAKCE] pak uvedla „diferenciálně diagnosticky“, což znamená, že by o této poruše bylo lez uvažovat, nikoliv že byla diagnostikována. Znalec dále vypověděl, že již před zahájením trestního stíhání byla u žalobce diagnostikována [REDAKCE] se, avšak ke dni zahájení trestního stíhání byla již залечена. Znalec toto pak zohlednil v rámci svého znaleckého zkoumání. Dále znalec vypověděl, že se ztotožňuje s doplňkem znaleckého posudku MUDr. Vlastimila Tichého ze dne 7. 10. 2021, pokud jde o vyčíslení dle přílohy 2 016 ve výši 1100 bodů. Dále uvedl, že nesouhlasí s ohodnocením dle přílohy 1 analogově S062 difuzní axonální poranění 500 bodů. Podle znalce je totiž třeba postupovat dle dotčené vyhlášky, resp. dle zjištěné diagnostické jednotky, a nikoliv tak, že se určuje ohodnocení analogově. Znalec vypověděl, že 1100 bodů dle přílohy 2 016 odpovídá duševní poruše lehké až středně těžké, s čímž znalec MUDr. Michal Hron souhlasil. Naopak odmítl navýšení o 30 %, které provedl MUDr. Vlastimil Tichý, neboť došel k odlišné diagnóze. V této souvislosti vypověděl, že v rámci vyšetření dne 4. 11. 2022 bylo shledáno, že u žalobce nepřetržovaly [REDAKCE] y, emoční labilita, kdy došlo ke zlepšení psychického stavu žalobce.
31. Z výsledku [REDAKCE] a z lékařské zprávy vypracované [REDAKCE] M [REDAKCE] Z [REDAKCE] soud zjistil, že u žalobce byla diagnostikována [REDAKCE]. Žalobci pak byla zvýšena [REDAKCE] a to až na dvojnásobek, a to v důsledku jeho nezákonného trestního stíhání.
32. Soud nevycházел ze znaleckého posudku a z výsledku znalce Dr. Ing. Vítězslava Háalka. V podrobnostech k odůvodnění tohoto postupu soud odkazuje na odůvodnění viz níže (viz bod 72 tohoto rozsudku).
33. Soud na základě provedeného dokazování učinil skutkový závěr, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními. Z dalších provedených důkazů soud žádná relevantní skutková zjištění neučinil.

IV.

Právní úprava na projednávanou věc dopadající

34. Soud posuzoval danou věc ve světle následujících zákonných ustanovení.
35. Podle § 1 OdpšK stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 téhož zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

36. Podle ustanovení § 5 písm. a) a b) OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
37. Podle § 7 OdpŠk mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda, právo na náhradu takové škody způsobené nezákonným rozhodnutím; právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
38. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
39. Podle § 30 OdpŠk platí, že náhrada ušlého zisku se poskytuje v prokázané výši; není-li to možné, pak za každý započatý den výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranné výchovy, zabezpečovací detence nebo ochranného léčení náleží poškozenému náhrada ušlého zisku ve výši 170 Kč.
40. Podle § 31 odst. 1 OdpŠk platí, že náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.
41. Podle § 31 odst. 2 OdpŠk náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána.
42. Podle § 31 odst. 3 OdpŠk náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.
43. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, se podle tohoto zákona poskytuje též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí téhož zákona se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění přihlédne rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

V.

Právní posouzení projednávané věci soudem

44. Úvodem zdejší soud považuje za důležité zdůraznit, že z § 157 odst. 2 o. s. ř. ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou

- námítkou účastníka řízení (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 29 NSCR 7/2014). Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09).
45. Žalobce se svojí žalobou domáhal (i) náhrady škody v podobě obhajného, (ii) náhrady škody v podobě ušlého zisku, (iii) náhrady nemajetkové újmy v podobě ztíženého společenského uplatnění a (iv) náhrady nemajetkové újmy způsobené samotným nezákonným trestním stíháním.
46. Zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 OdpŠk). Stát přitom za újmu (majetkovou či nemajetkovou) způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 OdpŠk) a za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí či došlo k nesprávnému úřednímu postupu; (ii) poškozenému vznikla škoda či nemajetková újma; a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku.
47. Žalobce všechnu svoji újmu spojoval s odpovědnostním titulem nezákonným rozhodnutím usnesením ze dne 11. 6. 2012. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu lze právo na náhradu újmy způsobené zahájením a vedením trestního stíhání uplatnit i v případech, kdy usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo zrušeno, ale trestní stíhání bylo zastaveno nebo došlo ke zproštění obžaloby. Nárok na náhradu újmy způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, je třeba v zásadě (s výjimkami uvedenými níže) posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Jiné než odsuzující rozhodnutí (např. rozhodnutí o zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby) je totiž v zásadě rozhodnutím, které ve svých důsledcích (tj. nikoliv výslovně) ruší účinky zahájeného trestního stíhání dané ať již usnesením o jeho zahájení (jakožto formalizovaným rozhodnutím) či sdělením obvinění jakožto opatřením (záleží na znění tr.ř. účinného v době zahájení trestního stíhání, podstata však zůstává stejná), popř. sdělením podezření jakožto opatřením, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, a má tak stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona. Z uvedených důvodů se tedy nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 OdpŠk jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003). Rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonnosti) zahájení (či vedení) trestního stíhání tudíž je pozdější výsledek trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2614/2003 ze dne 9. 12. 2004).
48. Ve vztahu k nároku na náhradu škody je třeba uvést, že jeho vznik není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v přímém rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle něhož osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona).

49. V řízení bylo prokázáno, že proti žalobci bylo zahájeno a vedeno trestní stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby podle § 226 písm. b) trestní řádu. Soud proto konstatuje, že v projednávané věci je odpovědnostní titul dán (tj. tímto odpovědnostním titulem jest usnesení ze dne 11. 6. 2012). Níže jsou pak rozebrány zbývající podmínky vzniku odpovědnosti žalované za újmu, a to ve vztahu k jednotlivým nárokům žalobce.

(i) K náhradě škody v podobě obhajněho

50. Žalobce se po částečném zpětvzetí domáhal po žalované náhradě škody ve výši 3 146 Kč s přísl., která mu měla vzniknout v důsledku uhrazení odměny za právní zastupování obhájcem v daném trestním řízení.
51. Pokud jde o obhajně, za situace existence odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí) na straně jedné a prokázaného provedení úkonů právní služby (k tomu viz bod 21 tohoto rozsudku) a zaplacení nákladů na obhajobu žalobcem na straně druhé (k tomu viz bod 20 tohoto rozsudku), soud nemohl dospět k jinému závěru, než že žalobou uplatněný nárok je co do svého základu po právu.
52. Soud se dále zabýval výší nároku na náhradu škody požadovanou žalobcem (pokud jde o obhajně).
53. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl obviněn ze spáchání trestného činu podle § 175 odst. 1 a odst. 3 TZ. Dle § 10 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu při obhajobě v dotčeném trestním řízení se za tarifní hodnotu považuje částka 30 000 Kč, neboť žalobci hrozil trest odnětí svobody s horní hranicí ve výši 10 let. Dle zmíněného ustanovení ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu pak výše mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby činí 2300 Kč.
54. Soud má za to, že žalobcův požadavek na zaplacení náhrady škody představující náklady vynaložené na obhajobu v původním řízení není důvodný. V řízení sice bylo prokázáno, že žalobce částku 2300 Kč za úkon uhradil, přitom tento úkon (písemná závěrečná řeč) byl realizován, avšak nejedná se o úkon dle advokátního tarifu. V souladu s § 31 odst. 1 OdpŠk totiž platí, že náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 tohoto ustanovení pak náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně, tj. dle advokátního tarifu. Z ustálené judikatury přitom plyne, že závěrečnou řeč obhájce vypracovanou v písemné formě nelze pokládat za „písemné podání soudu týkající se věci samé“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a proto za tento úkon obhájci nenáleží odměna (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 1999 sp. zn. [redacted] nebo nověji rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, sp. zn. [redacted]). Dlužno poznamenat, že na těchto závěrech nemůže zvrátit ničeho ani žalobcem citovaný judikát, kdy v ojedinělém případě Krajský soud v Ústí nad Labem přiznal za účelně vynaložený náklad řízení písemný závěrečný návrh. Soud proto výrokem II. tohoto rozsudku žalobcův nárok na zaplacení náhrady škody v podobě obhajněho zamítl.

(ii) K náhradě škody v podobě ušlého zisku

55. Žalobce se rovněž domáhal částky ve výši 3 932 450 Kč s příslušenstvím. Tato částka představovala zisk, který mu měl ujít v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním, když měl v období od 16. 6. 2014 do 7. 6. 2019 pozastaven výkon znalecké činnosti. Dlužno poznamenat, že sám žalobce se domáhal ušlého zisku nikoliv od okamžiku pozastavení jeho znalecké činnosti, nýbrž od zahájení trestního stíhání. Argumentoval přitom medializací své kauzy.
56. S ohledem na shora uvedené se dále soud zaměřil na existenci dalších podmínek vzniku odpovědnosti žalované, tj. škody (a její výše) a příčinné souvislosti. Aby totiž mohl být žalobce se svojí žalobou úspěšný, musel prokázat, že mu v příčinné souvislosti s vykonaným trestem ušel zisk.
57. Jak bylo uvedeno výše, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 OdpŠk). Stát přitom za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 OdpŠk) za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí či došlo k nesprávnému úřednímu postupu; (ii) poškozenému vznikla újma (tj. nemajetková či majetková – škoda); a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem; jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011).
58. Pokud jde o podmínku existence odpovědnostního titulu, tím je s ohledem na výsledek původní řízení nezákonné rozhodnutí (k tomu viz body 49 tohoto rozsudku). O tom ostatně nebylo ani mezi stranami sporu.
59. Pokud jde o otázku příčinné souvislosti mezi tvrzenou újmou a odpovědnostním titulem, Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1437/2006, konstatoval, že o vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem porušení právní povinnosti škůdce či právem kvalifikované okolnosti, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu (škodné události), ke škodě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin, které z časového hlediska působí následně (jde o tzv. řetězec postupně nastupujících příčin a následků), více, musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. Časové hledisko pak není rozhodujícím a jediným kritériem a příčinnou souvislost nelze zaměnit za souvislost časovou, neboť újma může být důsledkem škodné události, i když nevznikla v době škodné události, ale později (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1990, sp. zn. 1 Cz 86/90). Na druhé straně řetězec příčin nezakládá příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na jednání škůdce nezávislá, skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující. Příčinná souvislost je přerušena např. v těch případech, kdy bezprostřední příčinou škody je skutečnost, která je již sama následkem, za nějž škůdce odpovídá z jiného právního důvodu, nebo tehdy, je-li vznik újmy vyvolán bezprostředně okolností, která nemá věcný vztah k počínání škůdce.

60. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1930/2014, se uvádí: „[j]e běžné, že se kauzálního děje účastní více skutečností, které vedou ke vzniku škody. Mezi takovými skutečnostmi je však třeba identifikovat právně relevantní příčinu vzniku škody. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (v němž každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu. Musí jít o skutečnosti podstatné, bez nichž by ke vzniku škody nedošlo. Pro existenci kauzálního nexo je nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. To znamená, aby prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta případně příčinu další. K přerušení příčinné souvislosti dochází, jestliže nová okolnost působila jako vylučná a samostatná příčina, která vyvolala vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje. Podle teorie adekvátní příčinné souvislosti je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věci a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (*conditio sine qua non*).“.
61. Podle názoru zdejšího soudu platí, že z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobci byl pozastaven výkon znalecké činnosti v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním (resp. tvrzeným odpovědnostním titulem v podobě nezákonného rozhodnutí). To soud dovozuje z rozhodnutí předsedkyně krajského soudu ze dne 16.6.2014. Ostatně ani o naplnění této podmínky nebylo mezi účastníky řízení sporu. Spor se mezi stranami vedl o existenci tvrzené újmy, resp. výše této újmy.
62. V obecné rovině platí, že ušlý zisk je ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno – kdyby nebylo škodné události – důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věci. Poškozený musí prokázat, že nezákonné rozhodnutí bylo jedinou, případně zásadní příčinou poškozeným tvrzeného ušlého zisku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 25 Cdo 528/2008). Musí zde existovat vysoká pravděpodobnost, že by k tomuto rozmnožení majetku došlo, nestačí pouhá neodůvodněná naděje. Ušlý zisk nemůže představovat jen zmaření zamýšleného výdělečného záměru či příslibu možného výdělku, není-li takový majetkový přínos podložen již existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že nebýt škodné události, k zamýšlenému zisku by skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3586/2006). Zároveň je poškozený povinen vznik škody na své straně prokázat, a v řízení o nároku na náhradu škody tak na žalobci leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. 28 Cdo 4734/2008).
63. K tomu soud poukazuje na povinnost tvrzení, která je jednou ze základních procesních povinností účastníků civilního soudního řízení (k tomu viz např. MACUR, J. *Důkazní břemeno v civilním soudním řízení*. Brno: Masarykova univerzita, 1995, s. 80 a n.). Platí přitom, že splnění povinnosti tvrzení je předpokladem proto, aby se účastník „[...] reálně mohl zbavit tíže, kterou představuje břemeno tvrzení.“ (viz JIRSA, J. a K. HAVLÍČEK. *Dokazování: úvahy o teorii a praxi*. Praha: Wolters Kluwer, 2021, s. 131). Povinnost tvrzení musí být splněna materiálně konkrétně. P. Lavický v této souvislosti rozlišuje mezi abstraktním a konkrétním břemenem tvrzení (LAVICKÝ, P. *Důkazní břemeno v civilním řízení soudním*. Praha: Leges, 2017, s. 81). Stručně řečeno jde o to, aby (i v závislosti na vyjádření protistrany) účastník dostatečně konkrétně tvrdil (vylíčil) rozhodné skutečnosti. Pochopitelně přitom platí, že s ohledem na požadavek předvídatelnosti soudního rozhodování má soud povinnost účastníky upozornit na chybějící skutková tvrzení, a to postupem podle § 118a o. s. ř. (k tomu viz např. rozsudek

Vrchní soudu v Praze ze dne 11. února 2015, č. j. 4 Cmo 180/2014-291). Poučení přitom musí být vždy návodné a věcné, účastníkovi „ušité na míru“, aby mu bylo zřejmé, jaká konkrétní tvrzení (důkazy k nim) má doplnit (viz náleží Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 1024/15).

64. Žalovaná, která nesporeovala existenci odpovědnostního titulu, jakož i skutečnost, že v příčinné souvislosti s tímto odpovědnostním titulem byla žalobci pozastavena činnost znalce, opřela svoji obranu o úvahu, že žalobce svoji úslou odměnu znalce nahradil plně či částečně příjmem z jiné činnosti. Takováto úvaha je jistě v obecné rovině přípustná (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2023, sp. zn. 30 Cdo 1509/2022, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18). Úšlý zisk je úšlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno – kdyby nebylo škodné události – důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Nelze přitom přehlédnout, že si lze představit situaci, kdy sice dojde k vydání nezákonného rozhodnutí (nezákonného trestního stíhání), v důsledku něhož je pozastaven výkon určité činnosti, avšak osoba, které byl výkon této činnosti pozastaven, si najde např. zaměstnání, které by jinak s výkonem dotčené činnosti nebylo slučitelné, přičemž v tomto zaměstnání bude dosahovat vyšších zisků, nežli by byla bývala dosahovala. Tato představa pak plně odpovídá povinnosti (resp. obecnému principu) každého počínat si tak, aby bylo předcházeno hrozícím škodám (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2018, sp. zn. 25 Cdo 3156/2017). Na druhou stranu je na žalované, aby přednesla alespoň „opěrné body“ své procesní obrany, ke kterým na rozdíl od žalobce nedisponuje potřebnými informacemi o skutkových okolnostech a důkazních prostředcích, aby případně mohla nastoupit vysvětlovací povinnost (nikoliv povinnost tvrzení) na straně žalobce (k předpokladům aktivace vysvětlovací povinnosti srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010, k případné aktivaci břemene substancování srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 30 Cdo 2979/2020).
65. V projednávané věci žalovaná tvrdila, že žalobce byl zaměstnancem společnosti [redacted] od 20. 12. 2012, do současnosti. To také vyplynulo z provedeného dokazování. Žalobce k tomu dotvrdil své příjmy za roky 2011 až 2019 a doložil k tomu svá daňová priznání. Z provedeného dokazování pak soud zjistil, že v roce 2011 došlo k výraznému propadu příjmů žalobce, přičemž ve zdaňovacích obdobích roku 2015 – 2018 žalobce dokonce neměl příjmy žádné. Pokud jde o jeho zaměstnání u společnosti [redacted] soud zjistil, že žalobcův hrubý příjem z jeho pracovního poměru k této společnosti za období od 20. 12. 2012 do 7. 6. 2019 byl ve výši 40 298 Kč. Podle názoru zdejšího soudu tak žalobce své vysvětlovací povinnosti dostal a soudu v dostatečném rozsahu k „opěrným bodům“ obrany žalované vysvětlil, jaké byly jeho příjmy od zahájení trestního stíhání do 7. 6. 2019. I když soud nemůže přehlédnout, že tyto příjmy nebyly v rozhodném období zcela nulové, na druhou stranu z provedeného dokazování vyplynulo, že u žalobce došlo k výraznému poklesu příjmů v roce 2011. To plně odpovídá i tvrzením žalobce a provedenému dokazování, kdy žalobce tvrdil a prokazoval, že podstatná část jeho příjmů plynula ze spolupráce s Policíí ČR, která s žalobcem v roce 2011 přestala spolupracovat, přičemž tuto skutkovou verzi má soud za zcela prokázanou, a to výpovědí svědkyně I. [redacted] H. [redacted]. Jakkoliv přitom bylo shora naznačeno, že si lze představit situaci, kdy by bylo lze odečítat skutečně dosažený zisk (jinou činností, které by se žalobce nebyl svého nezákonného trestního stíhání, resp. pozastavení znalecké činnosti věnoval) od toho úšlého, žalovaná ani netvrdila (vyjma poukazy na spolupráci se společností [redacted]), že by se žalobce v době svého trestního stíhání věnoval takové činnosti, které by se jinak nevěnoval

a věnovat nemohl. Soud proto nemá za to, že by bylo namístě mechanicky odečítat žalobcovy tvrzené a prokázané zisky z jiné než znalecké činnosti v rozhodném období od vypočteného zisku ušlého. Jinak řečeno, jakkoliv si lze představit situaci, kdy se poškozený věnuje v důsledku svého trestního stíhání jiné činnosti, které by se jinak nevěnoval a věnovat nemohl (např. pokud mu byl pozastaven výkon advokacie; k tomu viz § 5 zákona č. 85/1996 Sb.), podle názoru soudu nic takového z provedeného dokazování nevyplývá a ani žalovaná nic takového netvrdila. Pokud pak jde o výdělky u společnosti [REDAKCE] již jen z jejich výše, resp. rozsahu spolupráce ve sledovaném období je zřejmé, že žalobce mohl těchto výdělků dosahovat paralelně s výdělky ze své znalecké činnosti.

66. Soud má dále za plně odůvodněný žalobcův požadavek na to, aby jeho ušlý zisk ze znalecké činnosti byl vypočítán nikoliv od rozhodnutí, kterým byl výkon jeho znalecké činnosti pozastaven, nýbrž od okamžiku zahájení jeho trestního stíhání. Z provedeného dokazování výsledkem I. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a znaleckého deníku žalobce totiž jednoznačně vyplynulo, že v příčinné souvislosti s žalobcovým trestním řízením došlo k poklesu žalobcových příjmů ze znalecké činnosti dokonce ještě před zahájením jeho trestního stíhání, tj. v roce 2011. Svědkyně I. [REDAKCE] H. [REDAKCE] jednoznačně vypověděla, že již na jaře roku 2011 bylo na poradě řečeno, aby Policie ČR služby žalobce nevyužívala, přičemž tomu odpovídá i propad příjmů zjištěný ze daňových přiznání a žalobcova znaleckého deníku. Soud proto při výpočtu ušlého zisku žalobce vycházel z období od 11. 6. 2012 do 7. 6. 2019, jak požadoval žalobce.
67. Dle soudu je tedy spravedlivé, aby byl žalobce odškodněn za to, že nemohl rozmnožit svůj majetek jako znalec, což by jinak – nebýt trestního stíhání – zjevně mohl. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalované, že by mělo být vycházeno pouze z příjmů uvedených v daňových přiznáních. Dle soudu bylo jednoznačně znaleckým deníkem prokázáno, jaké částky a kdy účtoval za provedenou znaleckou činnost, což považuje za dostatečné k rozhodnutí o výši ušlého zisku. Posuzování, jakým způsobem se tyto prokázané příjmy promítly do účetnictví, resp. daňových přiznání žalobce, již soud považoval pro účely dané věci za nadbytečné.
68. Soud při výpočtu ušlého zisku žalobce vyšel z toho, že od zahájení trestního stíhání žalobce do obnovení jeho znalecké činnosti měl žalobce snížený příjem po celkem 1756 pracovních dnů. Z provedeného dokazování znaleckým deníkem žalobce dále vyplynulo, že žalobce za svoji znaleckou činnost v roce 2010 vyúčtoval částku 958 980 Kč. Rok 2010 měl přitom 253 pracovních dnů. Na jeden pracovní den před pozastavením znalecké činnosti žalobce tak připadá částka 3790 Kč. Soud přistoupil k ponížení dané částky o 40 % odpovídající paušálním nákladům (analogicky dle § 7 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů), což odpovídá částce 2274 Kč /pracovní den. Uvedeným výpočtem pak soud dospěl k závěru, že žalobci mohl ujít zisk ve výši 3 993 144 Kč (2274 Kč * 1756 pracovních dní). Od této částky je ovšem třeba ještě odečíst částku 236 265 Kč. Z provedeného dokazování totiž vyplynulo (znaleckým deníkem žalobce), že žalobce v roce 2012 – 2014 (tj. v období od roku zahájení jeho trestního stíhání do roku pozastavení výkonu jeho znalecké činnosti) účtoval částku 393 775 Kč, kteroužto soud rovněž ponížil o 40 % odpovídající paušálním nákladům, tj. na výslednou částku 236 265 Kč, která byla od vypočteného zisku odečtena. Dodává se, že soud vycházel z roku 2010 jako referenčního z toho důvodu, že právě v tomto roce žalobce začal vykonávat svoji znaleckou činnost jako OSVČ. Soud pak nevycházel z údajů za rok 2011 z toho důvodu, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že již v tomto roce byla znalecká činnost žalobce trestním řízením poznamenána.

69. S ohledem na shora uvedené tak lze shrnout, že soud na základě provedeného dokazování, jakož i výše provedené úvahy dospěl k závěru, že žalobci ušel v příčinné souvislosti s tvrzeným odpovědnostním titulem (resp. jeho nezákonným trestním stíháním) ušlý zisk ve výši 3 756 879 Kč. Výrokem III. tohoto rozsudku proto žalobci tuto částku přiznal a ve zbytku nárok žalobce na náhradu škody v podobě ušlého zisku výrokem IV. zamítl.
70. Dlužno poznamenat, že soud ve svých úvahách v souladu s § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“) postupoval obdobně jako ve věci, která byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. V předcházejících bodech soudem předestřený postup byl aprobován soudem odvolacím, a to rozsudkem ze dne 4. 10. 2022, č. j. [REDAKCE].
71. Nelze přehlédnout, že soud při rozhodování o nároku žalobce na ušlý zisk postupoval i dle § 136 o. s. ř. Soud si je přitom vědom toho, že toto ustanovení je výjimečné, která má být užíváno v mimořádných situacích, aby jeho postup nevyvolal dojem soudcovské libovůle (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 418/2009, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 23 Cdo 2810/2014). Svoji úvahu dle § 136 o. s. ř. soud směřoval pouze k výši samotného nároku (k tomu viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014, č. j. 12 Cmo 67/2014-283). Samotný základ byl totiž nepochybně dán, jak vyplynulo z provedeného dokazování. Jinak řečeno, soud nemá žádných pochybností o tom, že žalobci v příčinné souvislosti s tvrzeným odpovědnostním titulem ušel zisk, a to již za období od zahájení jeho trestního stíhání do rozhodnutí o obnovení jeho znalecké činnosti. Na druhou stranu podle názoru soudu dopídit se se 100 % jistotou, v jaké výši žalobcovi zisk vlastně ušel, je ze své podstaty nemožné. Zpětně totiž nelze se 100 % jistotou říci, jakou konkrétní znaleckou činností by žalobce byl býval v rozhodném období vykonával.
72. Dlužno poznamenat, že soud neopřel své úvahy o znalecký posudek předložený žalobcem, resp. jeho doplnění, neboť tento znalecký posudek počítal žalobcův ušlý zisk i na základě období, kdy žalobce nebyl OSVČ. Podle názoru zdejšího soudu je ovšem takovýto postup chybný. Nadto nelze přehlédnout, že lze mít i důvodné výhrady k metodám zpracování dotčeného znaleckého posudku, konkrétně ke stanovení výše výdělku z výpočtu důchodu v letech 2007 až 2009, jak přílehlavě argumentovala žalovaná. Soud pak nežadával další znalecký posudek, neboť by to bylo v přímém rozporu se zásadou procesní ekonomie. Jinými slovy, za situace, kdy měl soud dostatek skutkových zjištěných, které mu umožňovaly kvantitativní posouzení srovnatelných souvislostí, které vyústilo v logické a odůvodněné rozhodnutí soudu, další provádění znaleckých posudků se jevílo jako nadbytečné (k tomu srovnání např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4843/2016, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 1144/10, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. III. ÚS 1472/10).
73. Soud si je dobře vědom toho, že jím zvolený postup není zcela prost jakýchkoliv myslitelných výhrad. K tomu se zejména odkazuje na argumentaci žalované, která poukazovala na skutečnost, že ne ve všech případech je ve znaleckém deníku uvedeno, jaká částka byla skutečně přiznána. Tato skutečnost je nicméně dle soudu dána tím, že ne ve všech případech znalec vykonával svoji činnost pro orgán moci veřejné, který by na základě vyúčtování znalce autoritativně rozhodl o jeho odměně. Dále pak i kdyby soud připustil dílčí nesrovnalosti ve vedení žalobcova znaleckého deníku, pak tyto nesrovnalosti by musely mít nutně zcela marginální vliv na vypočtenou částku. Koneckonců, jakkoliv se soud rozhodl nepostupovat dle žalobcem předloženého znaleckého posudku, nelze přehlédnout, že výše ušlého zisku

stanovená tímto znaleckým posudkem se nikterak dramaticky neliší od výše stanovené a vypočtené soudem. I to svědčí o tom, že snad drobné dílčí nesrovnalosti nemohou mít na vypočtený ušlý zisk zásadního vlivu.

74. Pouze pro úplnost pak soud dodává, že rovněž byl zamítnut žalobcův nárok na zaplacení nákladů na vyhotovení znaleckého posudku pro stanovení výše jeho ušlého zisku. Jedná se totiž o náklady tohoto řízení (tj. jedná se o znalecký posudek ve smyslu § 127a o. s. ř. vyhotovený a předložený účastníkem tohoto řízení), nikoliv o újmu, kterou by žalobce utrpěl v příčinné souvislosti s tvrzeným odpovědnostním titulem (nezákonným rozhodnutím). Dlužno poznamenat, že stejně soud rozhodl i o nároku žalobce na zaplacení nákladů na vypracování znaleckého posudku MUDr. Tichým.

(iii) K náhradě újmy v podobě ztíženého společenského uplatnění

75. Žalobce se rovněž domáhal částky ve výši 789 105 Kč s příslušenstvím. Tato částka představovala náhradu újmy na zdraví, kterou měl žalobce utrpět v příčinné souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním. S ohledem na existenci odpovědnostního titulu (tj. nezákonného rozhodnutí) se pak soud zaměřil na ostatní předpoklady vzniku odpovědnosti žalované, tj. újmy a příčinné souvislosti mezi utrpěnou újmou a odpovědnostním titulem.
76. K tomuto nároku pak soud úvodem uvádí, že pro určení rozsahu a způsobu náhrady újmy na zdraví se užije podpůrně občanského zákoníku (k tomu viz § 26 OdpŠk). Jedná se přitom o samostatný nárok, nikoliv o nemajetkovou újmu způsobenou samotným nezákonným trestním stíháním, který se odškodňuje dle obecných ustanovení o náhradě újmy na zdraví (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3545/2010).
77. Podle § 3079 OZ, právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.
78. Podle § 3079 odst. 2 OZ platí, že nerozhodl-li soud ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona o náhradě škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, může na návrh poškozeného člověka, jsou-li pro to mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 2 odst. 3), přiznat poškozenému i náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona.
79. Podle § 444 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), při škodě na zdraví se jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které lze poskytnout náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění, a určování výše náhrady v jednotlivých případech.
80. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, v platném znění, odškodnění ztížení společenského uplatnění se určuje podle sazeb bodového ohodnocení stanoveného v přílohách č. 2 a 4 této vyhlášky, a to za následky škody na zdraví, které jsou trvalého rázu a mají prokazatelně nepříznivý vliv na uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, zejména na uspokojování jeho životních a společenských potřeb, včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a

sportovním, a to s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví (dále jen, „následky“). Odškodnění za ztížení společenského uplatnění musí být přiměřené povaze následků a jejich předpokládanému vývoji, a to v rozsahu, v jakém jsou omezeny možnosti poškozené uplatnit se v životě a ve společnosti. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění se vymezuje v lékařském posudku.

81. Podle § 6 odst. 1 písm. c) citované vyhlášky, pokud škoda na zdraví vedla ke zvláště těžkým následkům, zvýší se bodové ohodnocení škody na zdraví podle příloh [číslo] této vyhlášky, nejvýše o 50 % celkové částky bodového ohodnocení; zvláště těžkými následky škody na zdraví se rozumí takové následky, které podstatně omezují nebo významně mění uplatnění v životě anebo znemožňují další uplatnění v životě, a to s ohledem na věk poškozeného i jeho předpokládané uplatnění v životě.
82. Podle § 7 odst. 2 citované vyhlášky hodnota 1 bodu činí 120 Kč. Podle odst. 3 tohoto zákonného ustanovení ve zvláště výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud vyšší odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit.
83. Vzhledem k tomu, že právním titulem pro odškodnění žalobce je rozhodnutí usnesení ze dne 11. 6. 2012, soud, z hlediska právního posouzení uplatněného nároku, s ohledem na přechodné ustanovení § 3079 odst. 1 OZ, postupoval dle § 444 odst. 1 obč. zák. a vyhlášky č. 440/2001 Sb.
84. Soud zdůrazňuje, že si je vědom toho, že žalobce navrhoval podle § 3079 odst. 2 OZ, aby bylo postupováno dle OZ. K tomu poukázal na to, že je třeba „odprosit [sic] se od vlivu moci výkonné“, resp. na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3122/15. K návrhu žalobce je třeba zdůraznit, že z gramatického, historického jakož i teleologického výkladu § 3079 odst. 2 OZ jednoznačně plyne, že aplikace výjimky stanovená v § 3079 odst. 2 OZ musí být výjimečná, omezená na případy, kdy by se postup podle dosavadní právní úpravy jevil vůči poškozenému zjevně nemravným, krutým, bezohledným tak, že to uráží obyčejné lidské citění (viz výslovný odkaz na § 2 odst. 3 OZ). Posuzovat mimořádnost důvodů hodných zvláštního zřetele je třeba zejména s ohledem na okolnosti, za nichž došlo ke vzniku újmy, ale také s ohledem na osobu škůdce a osobu poškozeného. Dle důvodové zprávy k tomuto ustanovení má jít především o případy, kdy škůdce způsobil újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné. Za mimořádný důvod hodný zvláštního zřetele ve dotčeného ustanovení však nelze bez dalšího považovat protiprávnost jednání škůdce ani to, že takové jednání je společensky odsouzeníhodné. Ani skutečnost, že újma byla způsobena trestným činem, nelze považovat bez dalšího za mimořádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1965/2016). Stejně tak nestačí, aby samo jednání, které vedlo ke škodě, bylo nemravné, zavrženíhodné a urážející obyčejné lidské citění, ale též aby posouzení uplatněného nároku podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 ve výsledku znamenalo rozpor s dobrými mravy vedoucí ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění. Použití nové právní úpravy by tedy v zásadě mohlo přijít v úvahu jen tehdy, pokud by dosavadní právní předpisy právu, zasaženému protiprávním jednáním, neposkytovaly dostatečnou ochranu, a to do té míry, že by se tento deficit jevil nemravným až krutým (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2308/2018). Podle názoru zdejšího soudu přitom nejsou v projednávané věci takové okolnosti, které by postup podle § 3079 odst. 2 OZ umožnily. Takové okolnosti pak ani nevyplývají z judikatury Ústavního soudu citované žalobcem, když nelze přehlédnout, že tato judikatura se navíc týká náhrady újmy v pracovněprávních vztazích,

což projednávaná věc není. Jinak řečeno, samotná okolnost, že vypočtená náhrada újmy by dle OZ byla vyšší, nemůže být považována za nemravný či krutý deficit, resp. rozpor s dobrými mravy vedoucí ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění. Je hlubokým přesvědčením tohoto soudu, že by možná bylo lze uvažovat o postupu podle § 3079 odst. 2 OZ za situace, kdy by náhrada vypočtená podle starší právní úpravy byla zcela bagatelní a mnohonásobně nižší nežli podle recentní právní úpravy. To však není případ projednávané věci, kdy postup podle § 3079 odst. 2 OZ by byl v rozporu s § 13 OZ, resp. zásadou rovnosti před zákonem.

85. Při stanovení konkrétní částky vyšel soud z doplňku znaleckého posudku ze dne 7. 10. 2021 zpracovaného MUDr. Vlastimilem Tichým a ze znaleckého posudku a jeho doplnění na jednání dne 9. 3. 2023 znalce MUDr. Michala Hrona, tj. z výše 1100 bodů v rámci v rámci rozpětí 500 až 1500 bodů u položky 016 v příloze 2 k citované vyhlášce, kdy znalec MUDr. Michal Hron v rámci svého výsledku u jednání soudu dne 9. 3. 2023 srozumitelně a logicky osvětlil, jakým způsobem znalci ke stanovení této výše dospěli (viz odstavec 30 tohoto rozsudku). Soud se přiklonil k názoru znalce MUDr. Michala Hrona, který přesvědčivě vysvětlil, proč nebylo lze u žalobce diagnostikovat [REDAKCE] kdy pro stručnost na tento znalecký posudek včetně jeho doplnění na jednání dne 9. 3. 2023 odkazuje. Soud se rovněž ztotožnil se závěry znalce MUDr. Michala Hrona, podle kterého není namístě provést zvýšení takto stanoveného základního bodového ohodnocení. K tomu soud poukazuje na výslech znalce MUDr. Michala Hrona ze dne 9. 3. 2023, kde jasně znalec vypověděl, že v rámci vyšetření dne 4. 11. 2022 bylo shledáno, že u žalobce nepřetrvávaly [REDAKCE] emoční labilita, kdy došlo ke zlepšení psychického stavu žalobce. Nelze proto dovodit, že by snad žalobce utrpěl zvláště těžké následky, které by u něho přetrvávaly a které by významně změnily jeho životní uplatnění předtím zdravého a aktivního muže. Soud rovněž nenavrhoval stanovenou výši odškodnění dále dle § 7 vyhl. č. 440/2001 Sb. K tomu se odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2850/2006 dospěl pod body I. a II. k následujícím závěrům: „I. Mimořádné zvýšení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., které přísluší pouze soudu, přichází v úvahu jen ve skutečně výjimečných případech hodných mimořádného zřetele, kdy ani zvýšení bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) uvedené vyhlášky dostatečně nevyjadřuje následky, které jsou do budoucna v důsledku poškození zdraví trvale omezeny nebo ztraceny. Musí jít o zcela výjimečné případy hodné mimořádného zřetele, kdy možnosti poškozeného jsou velmi výrazně omezeny či zcela ztraceny ve srovnání s vysokou a mimořádnou úrovní jeho kulturních, sportovních či jiných aktivit v době před vznikem škody. II. Ve vztahu mezi zvýšením ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 440/2001 Sb. a ustanovením § 7 odst. 3 uvedené vyhlášky platí, že zatímco zvýšení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) této vyhlášky vyjadřuje, že oproti bodovému ohodnocení škody podle přílohy č. 2 a 4 vyhlášky je třeba s ohledem na zvlášť těžké následky škody na zdraví bodové ohodnocení škody zvýšit, tak zvýšení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 7 odst. 3 této vyhlášky je možné, jen jedná-li se o zvlášť výjimečný případ hodný mimořádného zřetele.“ V případě žalobce pak soud takový zvlášť výjimečný případ hodný mimořádného zřetele neshledal.
86. Konečně k argumentaci žalované soud uvádí, že je sice pravda, že žalobci byla diagnostikována porucha přízpůsobení se již před zahájením trestního stíhání (k tomu viz znalecký posudek MUDr. Hrona). Na druhou stranu náhradou za ztížení společenského uplatnění se rozumí odškodnění za nepříznivé důsledky (poškození zdraví) pro životní úkony poškozeného, pro

uspokojování jeho životních a společenských potřeb a pro splnění jeho životních úkolů (k tomu viz § 444 obč. zák a např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 8. 1988, sp. zn. 1 Cz 47/88, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1783/2003, a rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 25 Cdo 2295/2011, a ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3403/2008). Z provedeního dokazování pak jednoznačně vyplynulo, že porucha přizpůsobení se u žalobce dále rozvinula v souvislosti s jeho trestním stíháním. Jeho ošetřující lékařka [REDAKCE] Z [REDAKCE] jednoznačně vypověděla, že muselo dojít k podstatnému zvýšení medikace žalobce a že žalobce se léčil s jinými příznaky, resp. řešil své trestní stíhání (před jeho zahájením pak řešil svoji rodinu). Tato skutková zjištění podpořil i znalec MUDr. Hron, který jednoznačně uzavřel, že u žalobce došlo k rozvinutí psychické poruchy přizpůsobení se v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním. Podle soudu je tak namíste za rozvinutí této choroby u žalobce, která jej nepochybně v jeho životě omezuje, resp. má pro něj nepříznivé důsledky pro jeho životní úkony poskytnout náhradu.

87. S ohledem na shora uvedené tak soud přiznal žalobci výrokem V. tohoto rozsudku nárok na náhradu újmy na zdraví ve výši 120 000 Kč. Ve zbytku pak požadavek žalobce na náhradu újmy na zdraví výrokem VI. zamítl.

(iv) K náhradě nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním

88. Žalobce se rovněž domáhal částky ve výši 1 850 000 Kč s příslušenstvím. Tato částka představovala náhradu nemajetkové újmy, kterou měl žalobce utrpět v příčinné souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním. S ohledem na existenci odpovědnostního titulu (tj. nezákonného rozhodnutí) se pak soud zaměřil na ostatní předpoklady vzniku odpovědnosti žalované, tj. újmy a příčinné souvislosti mezi utrpěnou újmou a odpovědnostním titulem.
89. Co se týče vzniku nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání, nejde o vyvratitelnou domněnku, ale újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Soud tak vychází z toho, že jakkoliv je každé trestní stíhání vždy spojeno s jistým zásahem do osobnostních práv trestně stíhaných osob (srov. náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 428/05) není na místě existenci nemajetkové újmy presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžité odškodnění.
90. Soud při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel v souladu s ustálenou judikaturou ze tří základních kritérií: (i) z povahy trestní věci, (ii) z délky trestního řízení a (iii) z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu, který byl poškozenému kladen za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou poškozený trestní řízení vnímá. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4818/2015 ze dne 9. 10. 2017).
91. V daném případě byl žalobce stíhán pro trestný podle § 175 odst. 1 a 3 TZ, za což mu hrozil trest odnětí svobody až ve výši 10 let. Jednalo se proto svoji povahou o závažnou trestnou činnost, která zpravidla působí negativní společenské odsouzení. Samotné trestní stíhání pak trvalo přibližně 8 let a 8 měsíců. Žalobce byl osobou bezúhonnou a zproštěn byl dle § 226

písm. b) trestního řádu. Žalobce dále tvrdil následující dopady nezákonného trestního stíhání do svého života.

92. Žalobce tvrdil, že trestní stíhání negativně dopadlo do jeho soukromého, rodinného i profesního života. Před zahájením trestního stíhání byl žalobce bezúhonnou, vážnost požívající osobou. Byl pedagogicky i publikačně činný. Před zahájením trestního stíhání měl odborný respekt a byl uznávaným profesionálem ve svém oboru. V této souvislosti poukazoval žalobce na medializaci svého trestního stíhání, kdy již od okamžiku zahájení trestního stíhání měl pociťovat toto trestní stíhání na objemu jemu zadávané práce. Dále žalobce opětovně poukázal na pozastavení své znalecké činnosti. Žalobce tvrdil, že jeho odborná i čistě lidská pověst byla jeho nezákonným trestním stíháním nenávratně poškozena. Na tom nemělo ničeho změnit ani jeho pravomocné zproštění obžaloby. Žalobce rovněž tvrdil, že se v minulosti aktivně věnoval judu, přičemž v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním přestal trénovat dětský oddíl juda.
93. Soud nemá za to, že by z provedeného dokazování vyplynulo, že trestním stíháním byla nezvratným způsobem narušena odborná i lidská pověst žalobce, že by mu byl znemožněn návrat do praxe (resp. stejné či obdobné pozice), že by mu naopak nebyla dána možnost napravit si své renomé, nebo že by se od něho odvraceli nejbližší kamarádi. Proto také na jednání dne 9. 3. 2023 dal žalobci poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. Žalobce však na toto poučení nereagoval adekvátně. Soud má proto tyto dopady nezákonného trestního stíhání do života žalobce za neprokázané.
94. Na druhou stranu má soud za prokázaný významný negativní dopad do profesního života žalobce (pozastavení znalecké činnosti). Rovněž má soud za prokázané, že žalobce byl pedagogicky a publikačně činný a že trestní stíhání negativně ovlivnilo jeho rodinný život. Soud rovněž vzal za prokázané dopady do sociálního života žalobce, konkrétně do trénování juda. K tomu soud odkazuje na výslech svědka B [REDAKCE]. Konečně v neposlední řadě má soud za prokázané, že žalobcovo trestní stíhání bylo medializováno.
95. K otázce medializace soud připomíná, že v projednávané věci nelze dovodit, že by medializace byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Z provedeného dokazování audiovizuálními záznamy totiž jednoznačně vyplynulo, že státní zástupce se v dotčené trestní věci vyjadřoval do médií, a to v tom slova smyslu, že žalobce jemu za vinu kladenou trestnou činností spáchal. Jistě lze v tomto ohledu souhlasit s hodnocením žalované, která poukazovala na skutečnost, že státní zástupce se nevyjadřoval k otázce viny pana žalobce excesivním způsobem. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že v důsledku trestního stíhání musela žalobcova odborná i lidská pověst (byť nikoliv nezvratným způsobem, jak tvrdil žalobce) utrpět, když jeho trestní stíhání bylo medializováno celostátní televizí, ve které se objevovalo jméno i podobizna pana žalobce. Soud rovněž nemá pochybností o tom, že trestní stíhání muselo žalobce velmi stresovat, jak ostatně vyplynulo i z prováděného dokazování v rámci jeho nároku na náhradu újmy na zdraví.
96. S přihlédnutím ke shora uvedeným okolnostem dospěl soud k závěru, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostní sféry zahájením a vedením trestního stíhání vznikla. Újma přitom dle soudu žalobci vznikla v takové intenzitě, jež odůvodňuje odškodnění v penězích. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí ze dne

16. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3212/2015) soud dále provedl srovnání s jinými obdobnými případy odškodnění, a to konkrétně s následujícími případy.

97. Zaprvé, s rozhodnutím zdejšího soudu vydaným v řízení vedeným pod sp. zn. [REDAKCE]
V této věci trestní stíhání trvalo 1 rok a 4 měsíce. Poškozený v dotčené věci byl stíhán pro trestní čin křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku a dále křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 trestního zákoníku. Poškozenému hrozil trest odnětí svobody až 3 roky. Poškozený neprokázal zásahy do profesního, rodinného života, ani do sféry zdraví, ani do sociálního života, ani jiné zásahy a poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva a omluvy.
98. Zadruhé, s rozhodnutím vydaným v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE]
[REDAKCE] V dotčené věci trestní stíhání trvalo 6 měsíců, bylo vedeno pro přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle ustanovení § 346 odst. 1 trestního zákoníku. Poškozenému v dané věci hrozil trest odnětí svobody až 2 roky. Poškozený prokázal zásahy do profesního života, kdy trestní stíhání v souvislosti se znaleckou činností žalobce znamenalo fatální zásah do jeho osobnostní sféry, poškození cti a profesní odbornosti. S ohledem na věk a následně zdravotních problémů poškozený nebyl schopen se v plné síle vrátit do výkonu znalecké činnosti a profesně působit v rozsahu jako před zahájením trestního stíhání. Poškozený nicméně neprokázal zásahy do rodinného a sociálního života, ale prokázal zásahy do sféry zdraví. Konkrétně bylo prokázáno v řízení, že trestní stíhání se podílelo na rozvoji zdravotních problémů. Žalobce měl četné zdravotní problémy pohybového ústrojí. Následně to vyústilo v sepsi a následnou hospitalizaci v nemocnici. Sice těmito problémy trpěl ještě před zahájením trestního stíhání, avšak na těchto zdravotních problémech se výrazně podílel stres a nejistota ohledně výsledků trestního stíhání a především ponižení autority žalobce, kterou trpěl v důsledku trestního stíhání. Dále v dotčené věci soud vzal v potaz i významný zásah do cti a pověsti žalobce, především s ohledem na postavení žalobce, který ve svém věku a s ohledem na svou profesní minulost zastával funkci renomovaného znalce, jehož znalecká činnost byla po určitou dobu pozastavena, což mělo vliv i na ekonomickou sféru žalobce, a žalobci se v projednávané věci dostalo přiměřené zadostiučinění v penězích ve výši 100 000 Kč.
99. Zatřetí, s rozhodnutím vydaným v rámci řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE]
[REDAKCE] resp. odvolacího soudu [REDAKCE] V této věci trestní stíhání trvalo 1 rok a 5 měsíců. Bylo vedeno pro trestný čin podle § 175 odst. 1 a 3 trestního zákona. Poškozenému hrozil trest odnětí svobody až v délce 10 let. Poškozený prokázal zásahy do profesního života. Konkrétně prokázal, že došlo k úbytku veřejnosprávních zadavatelů znaleckých posudků. Dále prokázal zásahy do sféry zdraví. Poškozený prokázal, že měl psychické potíže, trpěl nechutenstvím, nespavostí, depresí. Měl třes rukou. Prokázal zásahy do sociálního života. O jeho stíhání se dozvěděli lidé z jeho okolí a došlo k narušení dobré pověsti poškozeného, který žil v malé obci, kdy v úvahu soud v této věci rovněž vzal, že řízení bylo celostátně medializováno v novinách, na internetu a v TV, ale nebyly prokázány v této věci zásahy do rodinného života. Poškozenému bylo přiznáno finanční zadostiučinění ve výši 200 000 Kč.
100. Začtvrté, s rozhodnutím vydaným zdejším soudem v rámci řízení vedeného pod sp. zn. [REDAKCE]
[REDAKCE] resp. u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] V této věci trestní stíhání trvalo 5 let a 8 měsíců, bylo vedeno pro trestný čin podle § 175 odst. 2 trestního zákona, tj. trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Poškozenému v této věci hrozil trest odnětí svobody až 3 roky. Poškozený prokázal zásahy do profesního života.

Konkrétně po prvním odsouzení musel přerušit svoji advokátní činnost, musel zrušit svoji advokátní kancelář. Poté, co Nejvyšší soud rozhodl o zrušení odsuzujících rozsudků, se sice snažil poškozený profesně znovu obnovit své fungování, ale následovalo opětovné odsouzení. Dále prokázal zásahy do rodinného života. Konkrétně rozhodnutí o zákazu činnosti mělo negativní dopad na ekonomiku domácnosti. Došlo k narušení vztahu s rodinnými příslušníky a dále prokázal poškozený zásahy do sféry zdraví. Konkrétně byla prokázána hypertenze následkem stresu z trestního stíhání. Poškozený užíval léky na uklidnění a měl sebevražedné úmysly. Nebyly prokázány zásahy do sociálního života a soud dále vzal v úvahu, že poškozený byl v rámci trestního stíhání odsouzen k trestu odnětí svobody a že mu byl pozastaven výkon advokacie. Rozsudek byl následně Nejvyšším soudem zrušen a vrácen a následovalo opětovné rozhodnutí o odsouzení k trestu odnětí svobody a v této věci bylo přiznáno finanční zadostiučinění ve výši 555 500 Kč.

101. Soud rekapituluje, že ve shora uvedených řízeních se přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání pohybovalo v rozmezí od konstatování porušení práva a omluvy do finančního zadostiučinění ve výši 555 500 Kč. Podle názoru zdejšího soudu přitom není příslušné srovnání projednávané věci s věcmi vedenými u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] a [redacted]. Ve věci [redacted] totiž hrozil podstatně nižší trest, řízení trvalo podstatně kratší dobu a poškozený neprokázal žádné zásahy do svého života. Naopak ve věci [redacted] sice poškozený prokázal řadu zásahů do svého života, avšak zároveň nelze přehlédnout, že poškozenému hrozil podstatně nižší trest a jeho trestní stíhání trvalo pouhých 6 měsíců (na rozdíl od žalobce jehož trestní stíhání trvalo 8 let a 8 měsíců). Pokud pak jde o srovnání s věcí [redacted] v této věci byly tvrzeny a prokazovány dopady do profesního života, sféry zdraví a sociálního života a rovněž bylo přihlédnuto k medializaci. V projednané věci kromě dopadů do profesního života, sféry zdraví a sociálního života, žalobce tvrdil a prokazoval dopady do rodinného života. Nadto jeho trestní stíhání trvalo násobně déle. I přestože hrozil trest srovnatelný, soud se nedomnívá, že by žalobci mělo náležet nižší nebo stejné odškodnění jako ve věci [redacted]. Na druhou stranu se soud ani nedomnívá, že by žalobci mělo náležet stejné nebo vyšší odškodnění jako ve věci [redacted]. I v této věci sice hrozil trest nižší a trestní stíhání trvalo kratší dobu (i když ne tak výrazně kratší, jako v jiných věcech), avšak v této věci byl poškozený dokonce pravomocně odsouzen rozhodnutím, která bylo později zrušeno. Nadto poškozený v této věci tvrdil a prokazoval intenzivnější dopady nezákonného trestního stíhání do svého života. Konkrétně pokud jde o vliv nezákonného trestního stíhání na jeho život, tvrdil a prokazoval, že se snažil po skončení trestního stíhání obnovit svoji činnost, avšak bez úspěchu.

102. S ohledem na shora uvedené lze tak shrnout, že odškodnění žalobce za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním by se mělo pohybovat v rozmezí od 200 000 Kč do 555 500 Kč. Soud se nakonec přiklonil k výši 450 000 Kč. Do úvahy přitom vzal zejména výši hrozící trestu i velmi dlouhou dobu trestního stíhání (8 let a 8 měsíců), jakož i skutečnost, že žalobce byl osobou bezúhonnou a osvobozen byl dle § 226 písm. b) trestního řádu. Nadto soud rovněž přihlédl k podstatným dopadům do života žalobce, zejm. profesního, když žalobcovi v důsledku nezákonného trestního stíhání bylo po dlouhou dobu znemožněno vykonávat činnost znalce.

103. Pouze pro úplnost pak soud dodává, že nepovažuje za příslušné srovnání provedené žalobcem. Pokud jde o řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] poškozený [redacted] M. [redacted] v této věci trestní řízení trvalo podstatně kratší dobu, bylo vedeno pro jiný trestní čin (byť hrozil srovnatelný trest) a navíc poškozený prokázal menší dopady do svého

života. Pokud pak jde o srovnání s případem [REDAKCE] I [REDAKCE] projednávanou věcí nelze s tímto případem srovnávat pro absenci potřebného rozsahu shodných znaků, ale hlavně pro absolutní jedinečnost a výjimečnost společenského zařazení, v němž se [REDAKCE] P [REDAKCE] I [REDAKCE] v době zahájení trestního stíhání nacházel a které pak také zásadním způsobem determinovalo rozsah jemu působených následků. Tyto závěry pak *mutatis mutandis* platí i ve vztahu k řízení o náhradě nemajetkové újmy [REDAKCE] J [REDAKCE] I [REDAKCE]

104. Vzhledem k tomu, že žalovaná sama již dobrovolně žalobci přiznala a plnila částku 150 000 Kč, soud výrokem VII. tohoto rozsudku přiznal žalobci dalších 300 000 Kč a ve zbytku výrokem VIII. žalobu zamítl.

VI.

K úrokům z prodlení

105. Pokud jde o požadované úroky z prodlení, jak je uvedeno shora, dle § 15 odst. 2 OdpŠk se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované). Teprve ode dne následujícího po uplynutí zmíněné lhůty jej tedy stihá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003, či sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 ze dne 12. 6. 2013).
106. Uplatněním ve smyslu § 15 odst. 2 OdpŠk je pak okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu újmy žalované, tj. v daném případě dne 10. 10. 2019. Po uplynutí 6 měsíční lhůty pak byla žalovaná v prodlení a bylo proto namístě přiznat úroky z prodlení v zákonné výši. V projednávané věci pak uplynula lhůta dne 10. 4. 2020; v prodlení se tak žalovaná ocitla dne 11. 4. 2020. Žalobce nicméně požadoval úrok z prodlení v zákonné výši až od 12. 4. 2020. Soud proto přiznal nárok na úrok z prodlení z přisouzených částek částky od 12. 4. 2020 a ve zbytku žalobu zamítl. Soud rovněž přiznal úrok z prodlení z částky 224 112,50 Kč od 12. 4. 2020 do 28. 6. 2021 (tj. do dne, kdy žalovaná tuto částku žalobci plnila). Samotné úroky z prodlení (resp. jejich výše) jsou odůvodněny § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb., jakož i související judikaturou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003, či sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 ze dne 12. 6. 2013)(viz výroky I., II., III., IV., V. a VI. tohoto rozsudku).

VII.

K nákladům řízení

107. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. Soud přitom vycházel ze skutečnosti, že tarifní hodnota sporu byla 50 000 Kč (náhrada nemajetkové újmy způsobené samotným nezákonným trestním stíháním) + 50 000 Kč (náhrada za ztížené společenské uplatnění) + 3 932 450 Kč (náhrada škody v podobě ušlého zisku) + 77 258,50 Kč (náhrada škody v podobě nákladů na obhajobu) + 19 730 Kč (náhrada škody za znalecké posudky), tj. celkem 4 129 438,50 Kč. Žalobce byl přitom zcela úspěšný co do základu, pokud jde o náhradu nemajetkové újmy a náhradu za ztížené společenské uplatnění, přičemž stran výše výsledek závisel na úvaze soudu (tj. žalobce byl úspěšný co do tarifní hodnoty 100 000 Kč), a dále byl

úspěšný co do částky 74 112,50 Kč (pokud jde o obhajné) a co do částky 3 756 879 Kč (pokud jde o ušlý zisk), tj. celkem co do tarifní hodnoty 3 930 991,50 Kč. Je tak zřejmé, že neúspěch žalobce byl zcela nepatrný, pročež mu náleží nárok na plnou náhradu nákladů řízení.

108. Žalobci soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení v částce 541 852,3 Kč.
109. Za 1. úsek řízení před zpětvzetím žalobci náleží částka náhrady nákladů řízení ve výši 204 371,2 Kč, přičemž tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 bodu 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „AT“) z tarifní hodnoty ve výši 4 129 438,5 Kč za každý z šesti úkonů právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření/částečné zpětvzetí žaloby, vyjádření žalobce ze dne 27. 10. 2021 a účast na jednání dne 30. 8. 2021 jako dva úkony, neboť jednání trvalo přes 2 hodiny) včetně šesti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 150 720 Kč ve výši 31 651,2 Kč.
110. K výše uvedeným nákladům řízení soud dodává, že za předběžné uplatnění nároku odměna nenáleží (§ 31 odst. 4 OdpŠk), proto nelze přiznat náhradu za žádost o odškodnění ze dne 10. 10. 2019. Rovněž návrh na pokračování v řízení ze dne 15. 4. 2020 není dle názoru soudu úkonem za který náleží náhrada (srov. také rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 8 Cmo 26/2023). Žalobce totiž žádal o pokračování v řízení, které nebylo přerušeno, přičemž svůj návrh ve věci samé nikterak nedoplňuje. Za úkon, za který náleží náhrada nelze uznat ani vyjádření ze dne 15. 11. 2021, kterým žalobce navrhuje doplnění důkazů (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. [REDAKCE]).
111. Za 2. úsek řízení po částečném zpětvzetí co do částky 224 112,50 Kč, které nabylo právní moci dne 22. 11. 2021, náleží žalobci náklady zastoupení advokátem dle § 6 odst. 1 a § 7 bodu 6. AT z tarifní hodnoty ve výši 3 905 326 Kč (4 129 438,5 – 224 112,5) v částce 337 481,1 Kč. Tyto náklady sestávají z částky 23 940 Kč za každý z jedenácti úkonů právní služby (účast na jednání ve dnech 22. 11. 2021 – jako dva úkony, neboť jednání trvalo přes 2 hodiny, 17. 1. 2022, 10. 2. 2022, 30. 3. 2022, 21. 4. 2022, 27. 2. 2023, 9. 3. 2023, 24. 4. 2023, 18. 5. 2023, 1. 6. 2023) a částka 11 970 Kč za účast na jednání dne 12. 6. 2023 – vyhlášení rozsudku, včetně dvanácti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 278 910 Kč ve výši 58 571,1 Kč.
112. K nákladům za 2. úsek řízení soud konstatuje, že vyjádření ze dne 25. 2. 2022 a ze dne 25. 4. 2023 nepovažuje soud za účtovatelné úkony podle advokátního tarifu, neboť zde žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti či návrhy (viz usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. [REDAKCE]). Stejně jako v předchozím případě nejsou účtovatelným úkonem ani vyjádření ze dne 20. 4. 2022 a ze dne 18. 4. 2023, neboť se jedná o pouhé doplnění důkazů. Za účtovatelný úkon nelze pokládat ani formulaci otázek pro znalce, neboť se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu (AT).
113. Konečně v neposlední řadě tvoří náklady řízení žalobce zaplacený soudní poplatek 12 000 Kč, zaplacená záloha na znalecký posudek MUDr. Hrona ve výši 10 000 Kč a náklady 19 730 Kč vynaložené na vypracování znaleckých posudků dle § 127a o. s. ř.

VIII.

Ke lhůtě k plnění

114. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. část věty za středníkem o. s. ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technicko-organizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti výroku II. tohoto rozsudku není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o. s. ř.).

Proti ostatním výrokům rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se oprávněný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 12. června 2023

Petr Navrátil, v.r.
soudce